

Środa, 22 września 2010 r.

Przestępczość zorganizowana

45. podkreśla znaczenie walki z przestępczością zorganizowaną w dziedzinie PWI, w szczególności podrabiania i naruszeń PWI on line; w związku z tym zauważa, że potrzebne jest odpowiednie prawodawstwo unijne dotyczące proporcjonalnych i sprawiedliwych sankcji, oraz popiera ścisłą współpracę strategiczną i operacyjną między wszystkimi zainteresowanymi stronami w UE, w szczególności Europolem, władzami krajowymi i sektorem prywatnym, a także państwami spoza UE i organizacjami międzynarodowymi;

*

* *

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

Europejska strategia na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych

P7_TA(2010)0341

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych

(2012/C 50 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Część III, Tytuł XVIII Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art.174,
- uwzględniając rozporządzenia dotyczące funduszy strukturalnych w latach 2007-2013,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 września 2003 r. w sprawie regionów z trudnościami strukturalnymi (wysp, regionów górskich, regionów o małej gęstości zaludnienia) w kontekście polityki spójności oraz ich perspektyw instytucjonalnych ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie korekty wytycznych w sprawie regionalnej pomocy publicznej ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie wysp oraz ograniczeń naturalnych i gospodarczych w kontekście polityki regionalnej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2008 r. pt. „Zielona księga w sprawie spójności terytorialnej – Przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę” (COM(2008)0616),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt.: „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE” (SEC(2008)2868),

⁽¹⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 111.

⁽³⁾ Dz.U. C 31 z 7.2.2006, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 244.

Środa, 22 września 2010 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie Zielonej księgi na temat spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie szóstego sprawozdania z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej (COM(2009)0295),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007-2013” (COM(2010)0110),
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zasada spójności terytorialnej została wprowadzona do rozporządzeń w sprawie funduszy strukturalnych na lata 2007-2013 i jest nowym kluczowym założeniem Unii Europejskiej zawartym w Traktacie z Lizbony, a jej celem jest zapewnienie harmonijnego rozwoju poprzez zmniejszenie rozbieżności między regionami i usunięcie przeszkód stojących na drodze do rozwoju związanych między innymi z niekorzystnymi warunkami przyrodniczymi i geograficznymi,
- B. mając na uwadze, że ważne jest określenie wpływu Traktatu z Lizbony na status regionów wymagających podjęcia szczególnych środków w ramach polityki regionalnej,
- C. mając na uwadze, że w myśl art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej szczególną uwagę należy poświęcić regionom, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, takim jak najbardziej na północ wysunięte regiony o bardzo niskiej gęstości zaludnienia oraz regiony wyspiarskie, transgraniczne i górskie,
- D. mając na uwadze, że obszary górskie, wyspy i obszary słabo zaludnione narażone są na szczególne trudności powiązane ze zmianami demograficznymi, utrudnionym dostępem, zmianą klimatu, zjawiskami migracyjnymi, dostawami energii i integracją regionalną,
1. z zadowoleniem przyjmuje zarówno uznanie spójności terytorialnej za nowy cel Unii, jak również nowy art. 174; wyraża przekonanie, że postanowienia art. 174 powinny znaleźć odzwierciedlenie w konkretnych strategiach na rzecz rozwoju i środkach mających na celu przezwycięzenie trudności i wykorzystanie potencjału tych regionów;
 2. uważa, że regiony górskie, wyspy i obszary słabo zaludnione to jednolita grupa regionów o tych samych istotnych cechach odróżniających je od pozostałych regionów; wyraża przekonanie, że obszary te zasługują na odrębne programy rozwoju regionalnego; w tym kontekście podkreśla specyficzną sytuację małych wyspiarskich państw członkowskich usytuowanych na obrzeżach Unii;
 3. uważa, że PKB musi pozostać głównym kryterium określającym kwalifikowalność do otrzymania wsparcia w ramach polityki regionalnej; nawołuje jednak Komisję i państwa członkowskie do opracowania bardziej adekwatnych i odzwierciedlających podział terytorialny wskaźników statystycznych w celu uzyskania pełniejszego obrazu poziomu rozwoju tych regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania; podkreśla, że wskaźniki inne niż PKB (populacja ogółem, stopa zatrudnienia i bezrobocia, poziom wykształcenia, gęstość zaludnienia) mogą być już wykorzystywane w państwach członkowskich przy podziale przyznanych im funduszy pomiędzy regiony, z uwzględnieniem cech charakterystycznych każdego z regionów;
 4. wzywa do wprowadzenia konkretnej europejskiej zintegrowanej i elastycznej strategii politycznej na rzecz regionów górskich, wysp i obszarów o słabym zaludnieniu, w oparciu o ich wspólne cechy, ale również z uwzględnieniem różnych sytuacji i przy należnym poszanowaniu zasady proporcjonalności; jest zdania, że polityka spójności powinna zajmować się sytuacją wysp nie tylko za pośrednictwem środków polityki regionalnej, ale również poprzez wykorzystanie innych strategii politycznych UE, które mają znaczący wpływ terytorialny na rozwój tych regionów; wyraża przekonanie, że europejska strategia polityczna na rzecz regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych może mieć tak pożądaną wartość dodaną w postaci przezwyciężenia stałych utrudnień, z jakimi borykają się te regiony, oraz dostosowania modelu rozwoju w taki sposób, by maksymalnie wykorzystać ich atuty;

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.

Środa, 22 września 2010 r.

5. wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do odegrania ważnej roli w strategiach rozwoju na rzecz regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych, ponieważ, by poprowadzić te regiony właściwą drogą trwałego rozwoju, uwzględniającą inne ważne sektory danego regionu, wymagane jest podejście pionowe oznaczające zaangażowanie i wkład organów administracyjnych na wszystkich szczeblach, przy poszanowaniu zasady pomocniczości; podkreśla, że potencjał tych regionów, posiadających często okazałe zasoby naturalne, może wpłynąć dodatnio na osiągnięcie celów, zwłaszcza związanych z polityką energetyczną, rozwojem i badaniami naukowymi, ustanowionych w strategii EU2020;
 6. podkreśla, że cel rozwoju gospodarczego i społecznego tych regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania może zostać osiągnięty jedynie poprzez odpowiednio przygotowane programy UE i działania dostosowane do poszczególnych regionów i służące dostosowaniu strukturalnemu w tych regionach i zwiększeniu ich konkurencyjności oraz poprawie ich przygotowania do sprostania istniejącym wyzwaniom, a także poprzez skuteczną koordynację i wdrażanie czterech funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności i innych instrumentów finansowych, takich jak instrumenty stosowane przez Europejski Bank Inwestycyjny;
 7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by regiony górskie, wyspy i obszary słabo zaludnione mogły nadal korzystać ze szczególnych postanowień w ramach nowych wieloletnich ram finansowych i w następnym okresie programowania;
 8. z zadowoleniem przyjmuje Europejskie Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EGTC) jako instrument mający na celu przewycięzenie przeszkód utrudniających współpracę terytorialną; zachęca regiony górskie, wyspy i regiony słabo zaludnione do wykorzystania EGTC do zarządzania współfinansowanymi przez UE projektami współpracy terytorialnej z innymi regionami jako sposobu zbliżenia ich do otaczających je obszarów gospodarczych;
 9. zachęca państwa członkowskie do pełnego wykorzystania instrumentów europejskiej polityki sąsiedztwa w obszarach górskich, słabo zaludnionych i na wyspach, tak aby skorzystać z zasobów dostępnych w obszarach przygranicznych;
 10. wzywa do zrezygnowania z kryterium związanego z odległością (150 km) przy klasyfikowaniu wysp jako regionów granicznych kwalifikujących się do finansowania z programów współpracy transgranicznej w ramach celu współpracy terytorialnej polityki spójności lub w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa; wyraża przekonanie, że gdyby zaistniała konieczność ustalenia pewnego limitu, właściwszym rozwiązaniem dla regionów wyspiarskich byłoby zastosowanie warunku transgraniczności obszaru w basenie morskim;
 11. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, rządów państw członkowskich, władzom regionalnym i lokalnym oraz partnerom gospodarczym i społecznym.
-